

let af verserende sager for såkaldte spontane asylsøgere i Udlændingestyrelsen således: Ultimo 1997 omfattende ca. 2400 personer, ultimo 1998 ca. 1500 personer, ultimo 1999 ca. 2200 personer, ultimo 2000 ca. 5200.

Sagsbehandlingstiden i Udlændingestyrelsen er i forvejen vokset dramatisk og ligger på et helt uacceptabelt højt niveau.

Der henvises i øvrigt til talmaterialet i bilag 1.

Med et stigende antal sager kan det forudses, at sagsbehandlingstiderne vil stige yderligere dramatisk. Det vil yderligere tiltrække useriøse asylsøgere, der i ly af den lange sagsbehandlingstid kan få frit ophold i Danmark og for nogles vedkommende mere eller mindre uantastet udøve deres kriminelle virksomhed.

En historie fra hverdagen:

Asylsøger A. har fået afslag i både Udlændingestyrelsen og i Flygtningenævnet. Det er han ikke tilfreds med og fremsender en ny klageskrivelse på 20 sider på sit modersmål.

Da Udlændingestyrelsen er bagud med sagerne og det er vanskeligt at få tilstrækkeligt med tolke, går der flere uger før sagen sendes til tolk.

Derefter indkaldes asylsøgeren til ny afhøring. Men da han er sikret gratis ophold og lommepenge, er han interesseret i at trække sagen ud. Derfor møder han ikke op til afhøring. Og sådan kan sagen forsinkes i det uendelige.

Regeringen har hidtil lagt afstand til forslagsstillernes standpunkt om, at asylsøgere ikke skal have krav på at være i Danmark, medens sagen behandles.

Der synes dog nu at være en opblødning på vej, idet det fremgik af Jyllands-Posten den 8. februar 2001, at regeringen nu vil nægte forsvundne asylsøgere ret til at få behandlet deres sag på ny efter afslag.

Det er en interessant udmelding, som viser, at regeringen nu er parat til at fortolke flygtninge-konventionen anderledes end hidtil. I og med at regeringen nu indrømmer, at asylsøgere, der har fået afslag på asyl, ikke skal have krav på at få en asylsag behandlet på ny, indrømmer regeringen, at Danmark ikke har pligt til at blive ved med at tillade asylsøgere at være på dansk jord, medens sagen behandles.

Det er præcis, hvad forslagsstillerne hele tiden har fremført. Ansøgning om asyl giver overhovedet ikke Danmark pligt til at lade asylsøgere være i Danmark, medens sagen behandles.

Med dette skred i opfattelsen er der ikke langt til, at regeringen giver forslagsstillerne ret i, at asylsager lige så godt kan behandles i tilflugtssteder i nærrområderne.

Det foreslås, at asylsøgere, der ikke vil medvirke til sagens opklaring, udsendes af landet, medens asylsøgen behandles.

Det foreslås, at personer, der har fået afslag, men igen og igen begærer sagen genoptaget, udsendes.

Det foreslås, at personer, der selv frafalder en asylansøgning, måske fordi de er blevet anholdt på grund af kriminalitet, ikke får ret til at forblive i landet, hvis de senere indgiver en ny asylansøgning. Dette forslag er i overensstemmelse med de tanker, regeringen tilsyneladende har fremsat i dagspressen. Forslagsstillerne ønsker at holde regeringen fast på dette løfte.

Forslagsstillerne bemærker i øvrigt, at indenrigsministeren i svaret af 12. februar 2001 på spørgsmål nr. S 1448 har oplyst, at det svenske asylsystem opererer med en såkaldt »direktafvisningsprocedure«, hvor påklage af et afslag ikke har opsættende virkning i relation til en eventuel ledsagende afgørelse om afvisning.

7. Bekæmpelse af fupasylsøgere – Bedre fingeraftrykregler

Det er et stigende problem, at så mange asylsøgere kommer til Danmark illegalt over grænsen, evt. ved hjælp af menneskesmuglere, og møder op i Sandholmlejren. De har smidt identifikationspapirer væk, kommer med indstuderede forklaringer om rejserute m.v. samt afgiver urigtige forklaringer om deres identitet.

En historie fra hverdagen:

En person møder op i Sandholmlejren og søger asyl. Vedkommende har intet pas eller anden legitimation. Han er smuglet ind i Danmark. Da han ankommer til den første politiafhøring, oplyser han, at han har mistet sit pas, men er 16 år og kommer fra Hviderusland og har krav på at blive behandlet efter de særlige regler for mindreårige.

Han afhøres om forholdene i sit hjemland. Men ved ingenting. Han kan ikke svare på de mest simple ting om Hviderusland. Han påstår, at han har været på børnehjem hele livet. Derfor ved han intet om sit lands geografi og møntvæsen. Samtalen foregår gennem tolk, og samtalen optages på bånd.

Båndet sendes til et sproglaboratorium i England. Langt senere får politiet at vide, at den pågældende i hvert fald ikke kommer fra Hviderusland og i det hele taget mestrer det russiske sprog meget dårligt. Han taler med umiskendelig accent og stammer fra et af de baltiske lande.

Den pågældende, der altså har løjet om oprindelsesland, har i den forløbne tid været anbragt på en særlig institution for unge. Politiet afventer nu resultatet af